तो मुलगा ज्याने समुद्र अडवला

चित्र: टॉमस लॉकर, पुनर्कथन: लेनी होर्ट, मराठी: अश्विनी बर्वे

तो मुलगा ज्याने
समुद्र अडवला

तो मुलगा ज्याने समुद्र अडवला

चित्र: टॉमस लॉकर
पुनर्कथन: लेनी होर्ट
मराठी: अश्विनी बर्वे

पीटरला आत्ताच त्याच्या खोलीत पाठवले होते आणि तेवढ्यात त्याच्या खोलीच्या दारावर थाप पडली. त्याला वाटले वडील असतील पण त्याची आजी आणि तिचं मांजर होती. “मला वाटलं एका गोष्टीने तुझ्या मनाला बरं वाटेल.” असं ती म्हणाली आणि ती एका खुर्चीवर मांजराला, 'विलहेलमिना’, ला मांडीत घेऊन बसली.

जेव्हा मी तुझ्या वयाचे होते, आजी म्हणाली, तेव्हा तुझ्याएवढा एक मुलगा, जेन, याच शहरात राहत असे. त्याचे वडील तुझ्या वडिलांसारखे वाईन तयार करण्याचे काम करत असत. जेन वाईट मुलगा नव्हता पण आपण त्याला चांगला पण म्हणू शकत नाही.

जेव्हा त्याने अभ्यास करायला पाहिजे होता तेव्हा तो शिकार करायला जात असे किंवा मग समुद्रावरच्या भिंतीकडे /डाइक्सकडे बघत बसे.

आणि सगळ्यात वाईट म्हणजे तो पळत पळत गावात येई आणि पहारेकऱ्यांना सजग करे कारण त्याला वाटे की त्याने शत्रूचे सैनिक बघितले आहेत किंवा समुद्री साप.

एका रविवारी जेनने आपल्या आईची परवानगी घेतली की, की चर्चला जाण्याच्या ऐवजी तो श्री. स्काईलेट यांना काही वाचून दाखवायला जाऊ शकतो का? श्री. स्काईलेट अंध होते आणि ते एक मिल चालवत असत. ते ओढ्याच्या पाच मैल पुढे राहत असत. त्याच्या आईने त्यांच्या चांगल्या कामासाठी त्यांना आशिर्वाद दिले आणि त्याच्याजवळ चांगले पदार्थ करून पाठवले. श्री स्काईलेट यांना रुबार्बच्या (रेवंद चिनी) पानांचा पदार्थ खूप आवडत असे. जेनबरोबर त्याचा कुत्रा सुद्धा आला.

जसा जेन आईच्या डोळ्यासमोरून बाजूला झाला तसा तो राजाच्या पुतळ्याच्या खाली बसला आणि आईने दिलेले पाय त्याने स्वतःच खाल्ले. त्याने गलोल काढला आणि एक तुकडा राजाच्या डोळ्यावर बसलेल्या कबुतरावर मारला, त्याने ते उडून गेले. कप्तान ब्लॉवेल्टने त्याला एक दगड शाळेच्या खिडकीवर मारतांना बघितले. अशी अफवा होती की ते कप्तान समुद्री डाकू होते. काहीही असो, ते अशी व्यक्ती होते जे त्रास देणाऱ्या लोकांची तक्रार करत. जेन ने आपली गलोल परत खिशात ठेवली आणि खारुताईची शिकार करण्यासाठी तो जंगलात निघून गेला.

या मुलाला आईने कष्टाने शिजवलेल्या अन्नाची बिलकुल कदर नव्हती, त्याने ते सर्व खाणं कुत्र्याला घातलं. त्याने शेकोटी पेटवली आणि त्याने शिकार केलेली खार त्या आगीत तो भाजू लागला.

त्या मेजवानीनंतर आणि दिवसभराच्या खोड्यांनंतर, तो मुलगा थकला होता. तो समुद्राच्या खाऱ्या पाण्याच्या ठिकाणी गेला जिथे त्याला ओलसर, समुद्राची खारट हवा अनुभवता आली आणि समुद्री चाच्यांचे आणि त्यांच्या जहाजांचे स्वप्न पडले. तो त्याच्या आवडत्या ठिकाणी झोपला. थोड्या वेळाने, त्याच्या पाठीवरून पाण्याचा एक पातळ प्रवाह वाहत होता हे त्याला आश्चर्य वाटले. त्याने जवळून पाहिले आणि समुद्राच्या भिंतीतील एका छिद्रातून समुद्र आत वाहत असल्याचे पाहून तो आश्चर्यचकित झाला. जेनसारख्या खोडकर मुलालाही माहित होते की जर गळती लवकर भरली नाही तर ती छिद्र हळूहळू मोठी होईल आणि जर भिंत कोसळली तर एक भयानक पूर संपूर्ण शहराला बुडवेल.

तो गळतीकडे दुर्लक्ष करू शकत नव्हता. जेनला माहित होते की जर त्याच्या आईला कळले की तो मिस्टर स्कायलेटच्या घरी गेला नाही तर तो अडचणीत येईल. पण तरीही तो मदत मागण्यासाठी शहरात गेला. त्याला हवालदार आणि शाळेतील शिक्षक एकमेकांशी बोलत असल्याचे आढळले आणि तो ओरडला की धरण गळत आहे. हवालदाराने त्याला परत जाऊन समुद्रातील राक्षसांना शोधण्यास सांगितले. शाळेतील शिक्षकाने सांगितले की खोटे बोलणाऱ्या मुलांचे नेहमीच वाईट घडते जे चर्चला जात नाहीत. जेनने तो खरे बोलत आहे असा आग्रह धरला, म्हणून हवालदाराने त्याला पुन्हा धरणात जाण्यास सांगितले आणि मदतीसाठी कोणीतरी पाठवण्याचे आश्वासन दिले.

पण जेव्हा तो मुलगा आणि त्याचा कुत्रा धरणाकडे परतले तेव्हा कोणीही त्यांच्या मागे गेले नाही. आणि गळती रुंद झाली होती. खड्डा अजूनही लहान होता, पण त्यातून वाहणारे पाणी अजिबात थेंब थेंब नव्हते. जेनने मूठभर धुळीने खड्डा भरण्याचा प्रयत्न केला, पण दुसऱ्याच क्षणी तो बाहेर पडला. मग त्याने त्याचा रुमाल काढला आणि तो आत घालून तो बंद करण्याचा प्रयत्न केला. पण त्याने सोडताच तोही बाहेर पडला. त्याला वाटले, मदत येईपर्यंत तो कसा तरी पाणी रोखू शकला असता तर बरे झाले असते... त्याने रुमाल त्याच्या बोटाभोवती गुंडाळला आणि मातीच्या भिंतीतील छिद्रात अडकवला. सूर्य मावळत होता, पण सध्या गळती थांबली होती.

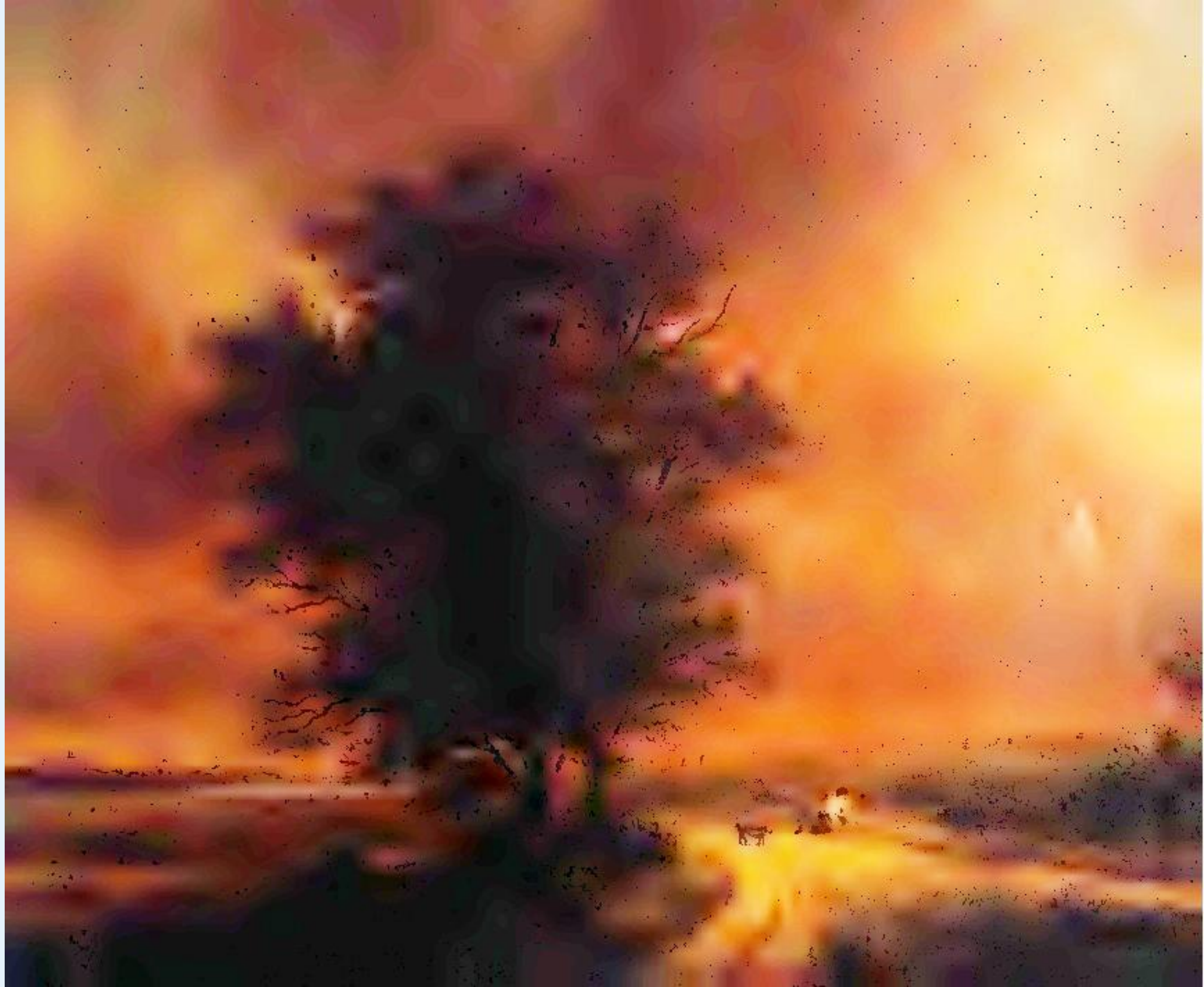

वादळी ढग जमू लागले होते आणि संध्याकाळ थंड होत चालली होती. जेनने हवालदार आणि शाळेतील शिक्षकांवरची आशा सोडून दिली होती. पण त्याला माहीत होते की कोणीतरी अशाच प्रकारे येईल. त्याला जखमी मालकांना मदत करणाऱ्या निष्ठावंत कुत्र्यांच्या कथा आठवल्या. त्याला आनंद झाला की त्याचा कुत्रा अजूनही त्याच्यासोबत आहे. ज्या हाताने त्याने समुद्राला रोखले होते तो हात सुन्न झाला होता. दुसऱ्या हाताने त्याने आपल्या कुत्र्याला मिठी मारली. "कोणीतरी नक्कीच येईल," तो म्हणाला, "आणि विचार करा की आपण किती महान नायक बनू." पण त्याला याची खात्री नव्हती.

आकाशात ढग गर्जना करत होते आणि टॉवर क्लॉकच्या घंटा वाजत होत्या. मध्यरात्र झाली होती. मग त्याला पावलांचा आवाज ऐकू आला. कुत्रा ओरडू लागला आणि त्याच्या चेहऱ्यावर वीज चमकली. तो कॅप्टन ब्लॉवेल्टचा होता. देवालाच माहीत आत्ता तो कशासाठी जागा आहे ते. त्याने जेनचे स्पष्ट ऐकले आणि तो मदतीसाठी धावला.

कॅप्टन शहरात घुसला आणि ओरडू लागला, "रक्षकांनो! रक्षकांनो!" गार्ड आले आणि ओरडल्याबद्दल त्याला अटक केली. कॉन्स्टेबलने सुचवले की कदाचित तोच माणूस असावा ज्याने त्या सकाळी सर्व चांगले लोक चर्चमध्ये असताना शाळेच्या खिडकीची काच फोडली होती. जेनच्या आईने आवाज ऐकला आणि ती खिडकीजवळ आली. ती संतापली. तिचा मुलगा परवानगीशिवाय घराबाहेर रात्र घालवत होता. तिने प्रार्थनाही केली. तिचा मुलगा मोठा होऊन ज्या माणसाला गार्ड घेऊन जात होते तसा होऊ नये.

मग सकाळ झाली आणि वादळ शांत झाले. जेन थरथर कापत होता आणि जणू ताप येत आहे असे वाटत होते.तेवढ्यात, शाळेतील शिक्षकाचा आवाज ऐकू आला, "तो खूप वाईट मुलगा आहे. यावेळी तो त्याच्या आईला काळजीत टाकत आहे." मग, त्यांची नजर त्या मुलावर पडली, जो विचित्रपणे झोपला होता. त्यांनी बराच वेळ त्याच्याकडे पाहिले. जेनने कारण सांगितले. मग, शाळेतील शिक्षक गेले आणि काही लोकांना साधने घेऊन आले. मग, कोणीतरी जेनच्या पालकांना कळवावे असे वाटले. जेनच्या पालकांना ही बातमी कळताच ते तिथे धावले. त्यांनी त्याला ब्लँकेटने झाकले, उचलले आणि घरी घेऊन गेले.

तुझ्या वयाचा मुलगा काहीही सहन करू शकतो. काही दिवसांत जेन बरा झाला. सर्वात भयानक पुरातून सर्वांना वाचवणाऱ्या तरुण नायकाच्या सन्मानार्थ शहरात एक उत्सव साजरा करण्यात आला. नोहाच्या काळानंतरचा हा सर्वात भयानक पूर असू शकतो. जेवणाची वेळ झाली तेव्हा जेन कुठेच सापडला नाही! तो मिस्टर स्कायलेटच्या घरी पुस्तके वाचण्यासाठी गेला होता. आणि तो त्याच्यासोबत रुबार्ब पाई देखील घेऊन आला होता.

मांजर आजीच्या मांडीवर घोरत होती, पण पीटर पूर्णपणे झोपलेला नव्हता. "चल बेटा, जेवणाच्या टेबलावर ये," आजी तिच्या नातवाला म्हणाली. जेव्हा ते आले तेव्हा कुटुंबातील इतर सदस्य तिथे होते, आनंदाने गप्पा मारत होते. पीटर जेवण संपवण्याची वाट पाहू शकला नाही, कारण त्याला स्वतः डायक्सला भेटायला जायचे होते.